

יְסֻדָּה אֶרֶץ וַיְמַיְנֵי טַפְחָה שְׁמַיִם.
וַיְמַיְנֵי זֶה הוּא אֶת. כָּל - לְכָלֵל אֶת
כָּל שְׂאֵר הַכְּתָרִים. הַדְּבָרִים -
מִתְקַשְּׂרִים זֶה בְּזֶה. הָאֵלֶּה - כָּל
אוֹתָם טַעְמִים, כָּל אוֹתָם סוּדוֹת,
כָּל אוֹתָם סִתְרִים, גְּזֵרוֹת וְעֲנָשִׁים.
וְאָמַר - לְהִיּוֹת יִרְשָׁה לְכָל,
שְׁכָתוֹב (דברים לג) תוֹרָה צְנָה לְנוּ
מִשֶּׁה מוֹרְשָׁה וְגו'. שְׁאֵם תֹּאמַר,
לְגִלוֹת מַה שֶּׁלֹּא הֵצִירָךְ לְגִלוֹת
לְכָל אָדָם - כְּתוּב אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ.
כְּמוֹ שְׁאֵנִי טְמִיר וְנִסְתַּר, כִּי יִהְיוּ
הַדְּבָרִים הַלְלוּ טְמִירִים וְנִסְתַּרִים
בְּלִבְךָ.

דָּבָר אַחֵר וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים - אֶחָד.
אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר -
הָרִי חֲמֹשׁ דְּרָגוֹת אַחֲרוֹת. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים -
גְּבוּרָה. אֶת - יְמִין. כָּל - זֶה וְזֶה
(הָאֵלֶּה - אוֹתָם שְׁנַתְּלוּ, שְׁכָתוֹב וְכָל הַעֵם רֵאִים
אֶת הַקּוּלֹת. דָּבָר אַחֵר, כָּל -). אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, לְכָלֵל אֶת אַבְרָהָם, שְׁכָתוֹב
וְה' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל.

הַדְּבָרִים - לְכָלֵל שְׂאֵר הַכְּתָרִים
הַמְכֻסִּים. הָאֵלֶּה - אֵלוּ שֶׁהִתְגַּלְּוּ,
וְכָתוּב וְכָל הַעֵם רֵאִים אֶת הַקּוּלֹת.
לֵאמֹר - זֶהוּ שְׁכָתוֹב (משלי יב) אֵשֶׁת
חַיִל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ. וְכָתוּב (ירמיה ג)
לֵאמֹר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לְמַה נִּתְּנָה תוֹרָה
בְּאֵשׁ וּחֲשֻכָה, שְׁכָתוֹב וְהִקָּר בַּעַר
בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשֹׁךְ עֲנָן
וְעָרְפֶל. שְׁכָל מִי שִׁישְׁתַּדֵּל בַּתוֹרָה,
יִנְצֵל מֵאֵשׁ אַחֲרַת שֵׁל הַגִּיהֶנֶם
וּמִהַחֲשֹׁךְ שְׁמַחְשִׁיכִים כָּל שְׂאֵר
הַעֲמִים לְיִשְׂרָאֵל, שְׁבֻזוֹת
אַבְרָהָם נִצְלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֵשׁ
הַגִּיהֶנֶם.

שְׁשִׁנּוּ, אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָהָם, כָּל זְמַן שֶׁבִנְיָד לִשְׁתַּדְּלוּ
בַּתוֹרָה, הֵם יִנְצְלוּ מֵאֵלֶּה, וְאִם לֹא
- הָרִי אֵשׁ הַגִּיהֶנֶם תִּשְׁלַט בָּהֶם

דְּאִיהוּ שְׁמֵאֵלֶּה. דְּכְתִיב, (ישעיה מח) אַף יְדֵי יְסֻדָּה
אֶרֶץ וַיְמַיְנֵי טַפְחָה שְׁמַיִם. וַיְמַיְנֵי זֶה הוּא אֶת.
כָּל: לְאֶכְלָלָא כָּל שְׂאֵר כְּתָרִין. הַדְּבָרִים:
מִתְקַשְּׂרִין דָּא בְּדָא הָאֵלֶּה: כָּל אֵינוֹן טַעְמִין, כָּל
אֵינוֹן רְזִין, כָּל אֵינוֹן סִתְרִין, גְּזֵרִין וְעוֹנָשִׁין.

וְאָמַר: לְמַהוּי יְרוּתָא לְכָלֵּא. דְּכְתִיב, (דברים לג)
תוֹרָה צְנָה לְנוּ מִשֶּׁה מוֹרְשָׁה וְגו'. דְּאִי
תִּימָא לְגִלְגָּלָה מַה דְּלֵא אֶצְטְרִיף לְגִלְגָּלָה לְכָל
בְּרַ נֶשׁ, כְּתִיב אֲנֹכִי יי' אֱלֹהֶיךָ. כְּמַה דְּאֵנָא
טְמִירָא וְסִתְרִים, כִּי יִהְיוּ מְלִין אֵלִין טְמִירִין
וְסִתְרִין בְּלִבְךָ.

דָּבָר אַחֵר וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, חֵד. אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה לֵאמֹר הָא חֲמֹשׁ דְּרָגִין אַחֲרֵינִין. ר' יְהוּדָה
אָמַר, וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים: גְּבוּרָה. אֶת:
יְמַיְנָא. כָּל: דָּא וְדָא (הָאֵלֶּה, אֵינוֹן דְּאֵתְגַלְּוִין דְּכְתִיב וְכָל הַעֵם
רֵאִים אֶת הַקּוּלֹת דְּבָר אַחֵר כָּל) אָמַר ר' יִצְחָק, לְאֶכְלָלָא
אַבְרָהָם דְּכְתִיב, (בראשית כד) וַיְי' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם
בְּכָל.

הַדְּבָרִים: לְאֶכְלָלָא שְׂאֵר כְּתָרִין דְּאֵתְכַסְּיִין.
הָאֵלֶּה: אֵינוֹן דְּאֵתְגַלְּוִין. וְכְתִיב
וְכָל הַעֵם רֵאִים אֶת הַקּוּלֹת. לֵאמֹר: דָּא הוּא
דְּכְתִיב, (משלי יב) אֵשֶׁת חַיִל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ. וְכְתִיב,
(ירמיה ג) לֵאמֹר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ.

אָמַר ר' יִצְחָק, אָמַי אֵתְיֵהִיבֵת אוֹרִיִּיתָא
בְּאֵשׁא וּחֲשׁוּכָא, דְּכְתִיב, (דברים ה) וְהִקָּר
בוֹעַר בְּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֲשֹׁךְ עֲנָן וְעָרְפֶל.
דְּכָל מָאן דִּישְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִיִּיתָא, אֵשְׁתִּזִּיב מֵאֵשׁא
אַחֲרָא דְּגִיהֶנֶם, וּמִחֲשׁוּכָא דְּמִחֲשִׁיכִין כָּל שְׂאֵר
עַמִּין לְיִשְׂרָאֵל, דְּבֻזוֹתֵיהּ דְּאַבְרָהָם אֵשְׁתִּזִּיבוּ
יִשְׂרָאֵל מֵאֵשׁא דְּגִיהֶנֶם.

דְּתִנְנָא אָמַר לִיהּ קִדְשָׁא בְּרִין הוּא לְאַבְרָהָם,
כָּל זְמַנָּא דְּבִנְיָד לִשְׁתַּדְּלוֹן בְּאוֹרִיִּיתָא,
לִשְׁתַּזְבּוֹן מֵאֵלִין. וְאִי לֹא, הָא נִוְרָא דְּגִיהֶנֶם דְּשִׁלְטָא בְּהוּ, וְלִשְׁתַּעֲבְדוֹן בִּינֵי

עממא. אמר ליה, בתרי קטורי לא מזדקפן מלין, אלא אי ניהא קמך, ישתזבון מנורא דגיהנם, וישתעבדון ביני עממא, עד דיתובון גבך. אמר ליה יאות הוא ודאי, הדא הוא דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מחרם. מאן הוא צורם. דא הוא אברהם. דכתיב, (ישעיה נא) הביטו אל צור חצבתם. ויני הסגרים, דא קדשא ברין הוא, דאסתפם על ידוי.

אמר ר' יהודה, מיומא דנפקו ישראל ממצרים עד יומא דאתיהיבת אורייתא, חמשין יומין הוו. מאי טעמא אמר ר' יהודה, משום אינון שני דיובלא, דכתיב, (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

תאנא, אמר רבי שמעון, ההוא יובלא אפיק לון לישראל ממצרים. ואי תימא דיובלא ממש. אלא מסטרא דיובלא הוה, ומסטרא דיובלא אתער דינא על מצראי, ובגיני כן חמשין אלין דיובלא הוו.

תאנא, לקבל דא, חמשין זמנין אתמר ואדפר באורייתא, נמוסין דמצרים, ושבחי אינון פלהו, אשר (ד' ט"ו ע"א) הוצאתיך. (דברים ד) ויוציאך. (שמות יג) כי ביד חזקה הוציאך. וכלהו זמני, חמשין אינון, ולא יתיר, משום דכלא ביובלא אתעטר, ומסטרא דיובלא אתא כלא. ובגיני כן, אורייתא דאתי מגבורה, אתעטרת בימינא. דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. ותניא חמשא קלין הוו. וכלהו אתחזיאו בהו, ואתפלילו בהו, ואתעטרו בדא.

אמר ר' שמעון, בההוא זמנא דקבילו ישראל אורייתא, יובלא דא אעטר בעטרוי לקודשא ברין הוא, כמלכא דאתעטר בגו חיליה. דכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו.

וישתעבדו בין העמים. אמר לו, בשני קשרים לא יקומו הדברים, אלא אם נוח לפניך - שינצלו מאש הגיהנם, וישתעבדו בין העמים עד שישובו אליך. אמר לו, יפה זה ודאי. זהו שכתוב (דברים לב) אם לא כי צורם מחרם. מיהו צורם? זהו אברהם, שכתוב (ירמיה א) הביטו אל צור חצבתם. וה' הסגרים - זה הקדוש ברין הוא שהסכים על ידו.

אמר רבי יהודה, מיום שיצאו ישראל ממצרים עד היום שנתנה בו תורה היו חמשים יום, מה הטעם? אמר רבי יהודה, משום אותן שנות היובל, שכתוב (ויקרא כה) וקדשתם את שנת החמשים שנה.

שנינו, אמר רבי שמעון, אותו היובל הוציא את ישראל ממצרים. ואם תאמר שיובל ממש, אלא מצד היובל זה היה, ומצד היובל התעורר דין על המצרים, ולכן חמשים אלה היו של היובל.

שנינו, כנגד זה חמשים פעמים נאמר ונזכר בתורה הנהגות מצרים, וכלם הם שבחים: אשר הוצאתיך. ויצאך. כי ביד חזקה הוציאך. וכל הפעמים הם חמשים, ולא יותר. משום שהכל התעטר ביובל. ומצד היובל הכל בא. ולכן תורה שבאה מגבורה התעטרה בימין, שכתוב (דברים לג) כי מימינו אש דת למו. ושנינו, חמשה קולות היו, וכלם נראו בהם ונכללו בהם והתעטרו בה. אמר רבי שמעון, באותו זמן שקבלו ישראל תורה, היובל הזה עטר בעטרותיו את הקדוש ברין הוא כמלך שהתעטר בתוך חילו, שכתוב (שיר ג) צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. מי זו אמו? זה